

“การลงโทษ

‘ไล่ออก’ และ ‘ปลดออก’”

สวัสดิ์ศรีรับ เพื่อน ๆ ชาว สลค. ทุกท่าน

สาร “ธรรม+อภิบาล” ฉบับนี้ กลุ่มงานคุ้มครองจริยธรรม สลค. ขอนำเสนอ เรื่องเกี่ยวกับการลงโทษ “ไล่ออก” และ “ปลดออก” ซึ่งกรณีตัวอย่างที่มีผู้ร้องเรียนต่อคณะกรรมการพิทักษ์ระบบคุณธรรม (ก.พ.ค.) และ ก.พ.ค. ได้พิจารณาตัดสินแล้ว โดยคัดมาจากหนังสือ “ก.พ.ค. ผู้พิทักษ์ระบบคุณธรรม” เล่ม ๑ มี ๒ กรณี คือ **ฐานละทิ้งหน้าที่ราชการติดต่อในคราวเดียวกันเป็นเวลาเกินกว่าสิบห้าวัน โดยไม่มีเหตุผลอันสมควร แต่ยังคงกลับมาปฏิบัติงาน และการนำเงินที่ทุจริตไปแล้วมาคืน**

กรณีที่ ๑ จากลงโทษไล่ออกเป็นปลดออก ฐานละทิ้งหน้าที่ราชการติดต่อในคราวเดียวกันเป็นเวลาเกินกว่าสิบห้าวัน โดยไม่มีเหตุผลอันสมควร แต่ยังคงกลับมาปฏิบัติงาน

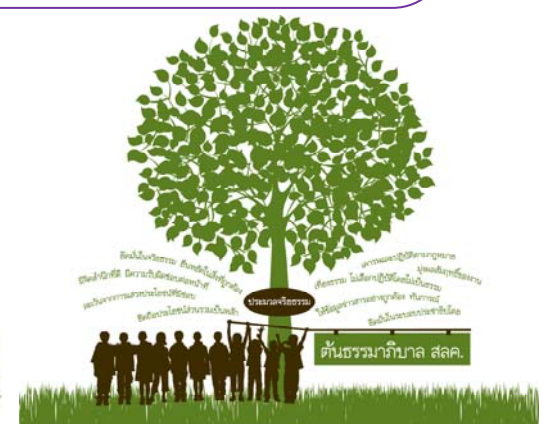
ข้าราชการรายหนึ่งได้อุทธรณ์คำสั่งของอธิบดีซึ่งสั่งลงโทษไล่ออก ฐานละทิ้งหน้าที่ราชการติดต่อในคราวเดียวกันเป็นเวลาเกินกว่าสิบห้าวัน โดยไม่มีเหตุผลอันสมควร โดยมีพฤติการณ์แสดงถึงความจงใจไม่ปฏิบัติตามระเบียบราชการตามมาตรา ๙๒ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ ส่วนการสั่งลงโทษเป็นไปตามมาตรา ๑๓๓ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๒ โดยผู้อุทธรณ์ได้หยุดราชการด้วยการลาป่วย ลากิจ ลาพักร้อน เป็นช่วงๆ รวมแล้ว ๔๔ วัน

ข้อเท็จจริงพบว่า **แม้จะขาดราชการไปเกินกว่าสิบห้าวันแต่ต่อมาได้กลับมาปฏิบัติราชการ** ส่วนในการลาพักผ่อนนั้นผู้อุทธรณ์ได้เสนอใบลาเมื่อวันที่ ๒๘ มกราคม แล้วหยุดไปก่อนได้รับอนุญาต ส่วนผู้บังคับบัญชาก็ไม่สั่งการทันที โดยสั่ง

ไม่อนุญาตเมื่อวันที่ ๒๙ เมษายน ซึ่งล่าช้าไป ๓ เดือน ส่วนที่ผู้อุทธรณ์ขาดงานไปเพราะมีปัญหาส่วนตัวหลบหนีมิให้ถูกดำเนินเป็นคดีอาญาในคดีอื่น

เรื่องนี้เคยมีมติคณะรัฐมนตรี ตามหนังสือสำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี ที่ นร ๐๒๐๕/ว ๒๓๔ ลงวันที่ ๒๔ ธันวาคม ๒๕๓๖ ได้กำหนดโทษข้าราชการผู้กระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง กรณีละทิ้งหน้าที่ราชการติดต่อกันในคราวเดียวกันเป็นเวลาเกินกว่าสิบห้าวัน โดยไม่มีเหตุผลอันสมควร และไม่มาปฏิบัติหน้าที่อีกเลย ว่าควรลงโทษไล่ออกจากราชการ แต่กรณีนี้ผู้อุทธรณ์หลังจากละทิ้งหน้าที่ราชการไปแล้วต่อมาก็ได้กลับมาปฏิบัติงานอีก

ก.พ.ค. จึงวินิจฉัยให้ลดโทษจากไล่ออกเป็นปลดออก

กรณีที่ ๒ การนำเงินที่ทุจริตไปแล้วมาคืน ขอลดหย่อนโทษจากไล่ออกเป็นปลดออกไม่ได้

ข้าราชการรายหนึ่งได้อุทธรณ์คำสั่งต่อ ก.พ.ค. และมีคำขอว่าการที่ผู้ว่าราชการจังหวัด โดยมติ อ.ก.พ. จังหวัด มีคำสั่งลงโทษไล่ออกจากราชการ โดยไม่นำส่งเงิน ค่าธรรมเนียมใบอนุญาตให้สั่งหรือนำเข้าซึ่งอาวุธปืน และใบอนุญาตให้มีและใช้อาวุธปืน ตามระเบียบราชการ และ นำเงินค่าธรรมเนียมไปใช้ส่วนตัว เพื่อไปจ่ายค่ารักษาพยาบาล บุตรชายที่ประสบอุบัติเหตุ ซึ่งเป็นการกระทำผิดวินัย ตามมาตรา ๘๕ วรรคสาม แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ นั้น เป็นการลงโทษที่หนักเกินไปและไม่ให้ความเป็นธรรมแก่ผู้อุทธรณ์ โดยไม่นำ ความดีความชอบและประวัติการทำงานมาลดหย่อนผ่อนโทษ อีกทั้งตนเองได้สารภาพเป็นประโยชน์ต่อการสอบสวน และ เชื่อว่าเป็นการกระทำด้วยความผิดด้วยความจำเป็น จึงขอให้ มีคำสั่งลดโทษจากไล่ออกเหลือปลดออก

ประเด็นแรกที่ต้องวินิจฉัย คือ **กระบวนการสอบสวน และพิจารณาโทษของผู้อุทธรณ์ได้กระทำตามขั้นตอน ที่กฎหมายกำหนดหรือไม่** อย่างไร

พิเคราะห์แล้วเห็นว่าข้อเท็จจริงเรื่องนี้ตามรายงานของ เจ้าหน้าที่การเงินได้รายงาน ว่า ผู้อุทธรณ์ในฐานะเจ้าหน้าที่ ผู้รับผิดชอบงานทะเบียนอาวุธปืนของอำเภอ มีพฤติการณ์ ไม่นำส่งเงินค่าธรรมเนียมอาวุธปืนตามระเบียบของทาง ราชการ เมื่ออำเภอได้ตรวจสอบพบ ผู้อุทธรณ์จึงนำเงิน ค่าธรรมเนียมส่งให้เจ้าหน้าที่การเงิน เข้าลักษณะความผิด ทางวินัย ฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการ ตามมาตรา ๘๒

วรรคสาม แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ และเป็นไปตามแนวทางการลงโทษข้าราชการ ตามหนังสือสำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี ที่ นร ๐๒๐๕/ว ๒๓๔ ลงวันที่ ๒๔ ธันวาคม ๒๕๓๖

ประเด็นที่สองที่ต้องวินิจฉัย คือ **คำสั่งลงโทษ ผู้อุทธรณ์เหมาะสมกับกรณีความผิดหรือไม่** อย่างไร

พิเคราะห์แล้วเห็นว่า คำสั่งลงโทษผู้อุทธรณ์ไม่นำส่ง เงินค่าธรรมเนียม โดยอ้างว่าใบอนุญาตขาดหลุดจากเล่ม ทำให้หาต้นขั้วไม่เจอ เมื่อตรวจสอบพบจึงนำเงิน ค่าธรรมเนียมส่งเจ้าหน้าที่การเงิน สำหรับเรื่องการออก ใบอนุญาต นั้น ปรากฏว่าไม่ได้นำส่งเงินโดยอ้างความจำเป็น เกี่ยวกับบุตร พฤติการณ์ของผู้อุทธรณ์จึงเป็นความผิดวินัย อย่างร้ายแรง ฐานปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยมิชอบ เพื่อให้ ตนเองได้รับประโยชน์ที่มีควรได้ เป็นการทุจริตต่อหน้าที่ ราชการ ตามมาตรา ๘๒ วรรคสาม แห่งพระราชบัญญัติ ระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ ข้างต้น ซึ่งวาง แนวทางการลงโทษข้าราชการผู้กระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง ฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการหรือละทิ้งหน้าที่ราชการ ว่าควร ลงโทษไล่ออกจากราชการ การนำเงินที่ทุจริตไปแล้วมาคืน หรือมีเหตุอันควรปรานีอื่นใดไม่เป็นเหตุลดหย่อนโทษลงเป็น ปลดออกจากราชการ คำสั่งลงโทษไล่ออกจาก ราชการ จึงเหมาะสมกับกรณีความผิดแล้วผู้อุทธรณ์ฟังไม่ขึ้น

ก.ค.พ. จึงมีคำวินิจฉัยให้ยกอุทธรณ์

สาร “ธรรม+อภิบาล” ฉบับนี้ขอจบลงเพียงเท่านี้ ส่วนฉบับต่อไปจะเป็นเรื่องอะไรนั้น โปรดติดตามนะคะ

สวัสดีครับ.

